

stadklæder og faaet fine Fornemmelser. Han talte om et Højskole-Aristokrati, der ikke var et Haar bedre end det hovmodige Studenter-Herredømme, som det havde villet bekæmpe; og han betegnede Vennesamfundets Forkyndelse som „denne hersens Gaardmands-Religion“, der alene egnede sig for Folk, som havde Raad til at slide Bagen flad paa Højskolernes Bænke.

Uroen i Salen var efterhaanden stegen til et formeligt Røre. Man saa' paa hinanden. Hvad var dog det for et Menneske? Skulde slig Tale virkelig taales? . . . Særlig var Bestyrtelsen stor blandt de Ledende henne omkring Ministeren, hvis Ansigtsudtryk gentagne Gange i Talens Løb havde røbet den alvorligste Misbilligelse.

Forstander Sejling stod da ogsaa i Begreb med at skride ind. Men i det samme rejste Vilh. Pram sig fra sin Plads paa den forreste Bænk foran Talerstolen, vendte sig om mod Forsamlingen og sagde med høj Røst:

„Jeg føler mig kaldet til at nedlægge en bestemt og alvorlig Indsigelse mod denne Talers Ord. Skønt jeg selv befinder mig i Opposition til meget i vort Menighedsliv — eller rettere netop af den Grund — er det mig magtpaaliggende at erklære,